

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Kinh Girimānanda thuyết tại chùa Định Huệ – 26/11/2023

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Kính bạch chư tôn đức tăng ni, kính thưa tất cả các vị cư sĩ Phật tử nam nữ có mặt trong đạo tràng chùa Định Huệ hôm nay.

Ở đây các vị nếu có theo dõi các bài giảng của chúng tôi về kinh tạng thông qua bộ Nhật tụng Kālama thì chúng ta biết rằng, hôm trước loạt bài giảng nó dừng lại ngay chỗ bài kinh này. Trong thời gian chúng tôi về Việt Nam, trở qua bên Miến Điện, Myanmar đó rồi trở lui mất 3 tháng trời lu bu với các bài giảng, đặc biệt miền Bắc cho nên chúng tôi không có thời gian, cũng không có sức khỏe để duy trì bài giảng Chủ Nhật. Đêm nay theo yêu cầu của thượng tọa trụ trì chúng ta quay lại bài kinh đó.

Thưa với bà con thế này,

Ở bên Phật giáo Bắc truyền hề nói đến bệnh tật là người ta nhắc đến đức Phật Dược sư, nhắc đến Lương Hoàng Sám; và bên Nam truyền cũng có nhiều bài kinh có nội dung hướng dẫn tu tập nhưng được chính đức Phật xác nhận đó là bài kinh có tác dụng trợ niệm, hộ niệm cho người bệnh rất là tốt. Và ở đây chúng tôi cũng xin nhân bài giảng này chúng tôi nói rõ với bà con chuyện này, ở đây ai đọc kỹ Lương Hoàng Sám, đọc kỹ kinh Dược Sư chúng ta sẽ thấy một chuyện thế này: Hầu hết chúng ta bỏ qua phần cốt lõi của Lương Hoàng Sám, của kinh Dược Sư. Ý nghĩa cốt lõi chúng ta bỏ, chúng ta chỉ nhắm đến tác dụng chữa bệnh, xem kinh Dược sư như thần chú chữa bệnh, nhưng thật ra các vị coi kỹ lại coi, trong đó nội dung là hướng dẫn tu hành giải thoát.

Đêm nay chúng tôi giảng cho các vị nghe bài kinh Girimānanda. Mà trong bản tiếng Hán kêu là Kỳ Lợi Ma Nan Đà.

Nội dung bài kinh có duyên sự như sau: Thời đức Phật còn tại thế, có vị tỳ-kheo đó tu hành rất là tốt, do tiền nghiệp quá khứ cho nên vị này có một lần đó có trọng bệnh, trầm kha, nghiêm trọng.

Tôi xin bà con ở đây có thể rất là nóng, trên đây tôi có máy quạt mà tôi còn thấy nóng thì bà con ở dưới cũng thấy nóng. Tôi mong là bài giảng của tôi làm cho các vị mát được nhiều hay nhiều chứ còn đây là cơ hội bằng vàng để bà con tự xét. Bà con ngồi trước mặt tôi đâu có bệnh đâu, tôi nghĩ bà con nhắm coi có kinh nào đọc vô cho nó mát không? Thấy ghê không? Chỉ là nực mà không có kinh nào cứu nổi thì làm gì có chuyện bệnh lặc lặc lỏi có kinh nào cứu nổi. Thấy chưa? Nếu dùng cái đầu một chút các vị sẽ hiểu, có đúng vậy không?

Chỉ là nực thôi, kinh cứu còn không nổi, Phật cứu còn không nổi, Bồ Tát cứu còn không nổi, tăng ni một rừng ở đây cứu còn không nổi. Mới có nực thôi mà cứu còn không nổi thì đừng có hồng mà ung thư nào, Phật nào Bồ Tát nào cứu cho nổi.

Trong kinh nói, tôn giả Xá Lợi Phất – đệ nhất Thinh văn của Thế Tôn, vẫn phải mắc trọng bệnh trước khi tịch, ngài bị bệnh Huyết li, đi ra máu suốt đêm, cuối cùng lúc rạng sáng ngài cũng tịch vì bệnh đó. Tôn giả Mục Kiền Liên cũng viên tịch bằng một cách không đẹp, đó là bị người ta giết. Nói như vậy có nghĩa là Phật, Bồ Tát không cứu được chúng ta khi tiền nghiệp đã đến lúc trở. Nhưng chuyện này chư Phật, Bồ Tát cứu được. Có nghĩa là: Nạn thì cứ nạn, bệnh cứ bệnh, cứu không được, nhưng gặp nạn trong tâm thái bình tĩnh, bệnh hoạn trong tâm thái bình tĩnh, đối diện cái chết trong tâm thái bình tĩnh.

Trước mặt bốn sư tôi không dám nói dối, và tôi đương nhiên không thể gạt một rừng người trước mặt tôi. Cho nên các vị phải tin lời tôi sắp nói đây là lời thật. Đó là: Nếu cho tôi chọn, một cái chết êm, sạch, đẹp mà nội tâm hoảng loạn, sợ hãi, tiếc nuối thì thôi cho tôi chết kiểu bệnh hoạn đi nhưng tôi ra đi với nụ cười trên môi. Có hiểu không? Cái đó nó hay hơn. Tôi không mong giàu có trong nước mắt mà tôi muốn thà tôi nghèo trong nụ cười, thà ăn đĩa muối rang hơn bạc hơn vàng vừa khóc vừa ăn. Không như đa số tuổi trẻ Việt Nam bây giờ họ nói thế này: thà khóc trong chiếc BMW còn hơn cười sau chiếc xe đạp. Nhưng tôi lại khác, Tôi thà cười sau chiếc xe đạp chứ tôi không muốn cười trong chiếc BMW.

Bài kinh này rất là sâu. Bài kinh này nói cái gì? Nghe cho kỹ.

Bài kinh nói rằng, tôn giả Girimānanda do tiền nghiệp mà mắc trọng bệnh, đức Phật biết chuyện đó mới nói ngài Ananda đến đọc cho ngài 10 cái quán niệm, ngay trong lúc ngài vật vã trên giường bệnh, đức Phật dạy ngài Anan hãy đến đọc cho ngài Girimānanda 10 điều quán niệm. Và Ngài biết chắc với nỗ lực, với trình độ, với căn cơ của ngài Girimānanda sau khi nghe xong 10 điều quán niệm này vị đó sẽ được an lạc.

Các vị nghe cho kỹ chỗ này.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Không cầu hết bệnh, chỉ cầu có được tâm thanh thản trước cơn bệnh thôi. Nghe cho kỹ chỗ này nha. Cho nên bài kinh này tuy được Phật giáo Nam truyền các nước gọi là Kinh Giải Bệnh nhưng thật ra, bệnh ở đây có 2 nghĩa:

- Bệnh ở đây có nghĩa là bệnh sinh học, bệnh của thân xác.
- Thứ hai là bệnh của tâm linh, bệnh của tinh thần.

Tôi thưa với bà con, tôi không có dư niềm tin, đặc biệt là với con người. Cho nên, đi giảng thì giảng cho vui vậy thôi, người ta mời thì đi giảng chứ tôi không tin tôi giúp được ai hết. Bởi vì, bà con lâu lâu nghe lần làm sao mà một lời giải thích theo kinh sách mà có thể thay đổi được suy nghĩ thâm căn cố đế trong đầu quý vị, tôi không tin. Tôi chỉ hi vọng mong manh thôi, nếu ở đây có ai đó có đủ túc duyên, phước báu hiểu được ngay tại chỗ thì tôi mừng. Còn nếu không, đêm nay về nghe lại, tuần tới về nghe lại, tháng sau về nghe lại, một lúc nào đó nghe lại thì tự nhiên ngộ ra, hiểu ra, thì đối với tôi đó là sự khích lệ lớn nhất, đó là niềm an ủi lớn nhất trong chuỗi ngày tôi đi dạy và đi giảng thế này.

Nội dung bài kinh nói cái gì? Nghe cho kỹ.

Các vị phải đồng ý với tôi. Vật chất nó quan trọng thiệt. Vật chất nó quan trọng lắm. Thí dụ, mình ngồi trong căn nhà có một căn phòng có máy lạnh, nó rất là khác so với một căn phòng không có máy lạnh. Chúng ta ngồi ở một chỗ mà chúng ta có thể thoải mái tay chân chắc chắn nó rất là khác so với chỗ chật hẹp, đầy mùi người như thế này. Chúng ta đang mắc bệnh thì chắc chắn cảm xúc, tâm trạng của chúng ta rất là khác, so với lúc chúng ta khỏe mạnh, không có bệnh. Lúc chúng ta đang no thì suy nghĩ, tâm trạng chúng ta hoàn toàn khác so với lúc chúng ta đói. Điều đó chứng minh rằng cái gọi là vật chất rất quan trọng, tuy nhiên. Chữ “tuy nhiên” này nó bằng vàng nè. Dầu cho vật chất nó ok cách mấy nhưng tinh thần có vấn đề thì vật chất đó không cứu được các vị. Nhưng ngược lại nếu điều kiện vật chất không ra gì mà đời sống tinh thần các vị nó ngon lành thì tôi tin là các vị an lạc. Các vị tin chuyện đó không? Không lẽ bắt tôi nói chuyện đời, nghe kỳ quá.

Thử đêm nay đang ngồi coi Trấn Thành chiếu ra mắt bộ phim Đất rừng phương Nam coi, mưa đổ xuống các vị vẫn thấy hào hứng, đúng không? Đêm nay mà đang ngồi chờ gặp mặt minh tinh nào đó của Hàn Quốc, mưa ướt hết thì các vị vẫn nói một câu “ dân chơi không sợ mưa rơi” đúng không? Nhưng câu đó không thể có trên môi mấy người Phật tử đang nghe pháp, là vì sao? Là vì Tâm các vị, lòng các vị nặng về cái gì thì bối cảnh, môi trường, điều kiện vật chất chung quanh không ra gì hết. Tôi tin chuyện đó. Tôi tuyệt đối tin chuyện đó. Nếu bây giờ các vị đang ngồi chờ gặp người các vị thương, các vị thích thì điều kiện thế nào các vị vẫn vui. Còn nêu các vị đang ngồi trong phòng máy lạnh thơm ngát nhưng mà ngồi không biết làm gì, ngồi bên cạnh người mình không muốn gặp, không muốn nghe thì máy lạnh chỉ làm cho các vị buồn ngủ thôi.

Các vị này giờ tôi biết ở đây có nhiều người thắc mắc tại sao tôi không đi vào bài kinh? Tôi đang giảng kinh đó.

Đức Phật Ngài dạy thế này, chính nhờ nghe 10 điều này, chúng ta cùng một lúc làm được 2 việc sau đây. Mà làm được 2 việc đó chúng ta được giải thoát.

Giải thoát ở đây có 2:

- Giải thoát tuyệt đối = Thành ông thánh, không còn phàm nữa. Đó là giải thoát tuyệt đối.
- Giải thoát tương đối = Ít nhất sau khi làm 10 điều quán niệm thì các vị được nội tâm cởi mở, tháo gỡ.

Ngài dạy cái gì? Nghe cho kỹ.

Trong vô số kiếp luân hồi, chính vì không hiểu rằng: Thân, tâm này, phần hồn - phần xác này nó được cấu tạo bởi cái gì cho nên chúng ta ôm chặt vào nó bất kể thân phận, bất kể hình hài nào. Làm con chim con chuột thì bám chặt hình hài con chim, con chuột. Làm người ăn mày khổ rách áo ôm thì khổ cứ khổ nhưng vẫn ham sống sợ chết vì chúng ta ôm chặt thân phận đói nghèo đó, vẫn muốn sống dầu khổ như điên, nói gì là những lúc chúng ta sinh ra trong một môi trường như ý, sung sướng và toại nguyện thì sự chấp chặt đời sống của chúng ta nó còn mãnh liệt cỡ nào nữa.

Mà nghe cho kỹ.

Càng chấp chặt, càng đam mê, càng thích thú thì khả năng đau khổ rất lớn; là vì sao? Càng thích thú, càng đam mê thì sự đau khổ lớn dần theo tỷ lệ nghịch, là sao ta? Càng thích thì càng khổ. Vì sao? Vì mỗi lần ta thích cái gì đó thì ta sẽ ghét cái ngược lại. Nghe cho kỹ nha.

Khi mình thích cái gì đó mình sẽ ghét cái ngược lại: Tôi thích mát thì tôi ghét nực, tôi thích thơm thì tôi sẽ ghét cái hôi, tôi thích mịn tôi sẽ ghét cái nhám, tôi thích ngọt thì tôi sẽ ghét cái đắng, luôn luôn và

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

luôn luôn. Hễ có thích thì có ghét. Khi cho thích có ghét thì lập tức chúng ta có khuynh hướng đó là: Trốn khổ tìm vui – chạy trốn cái mình ghét và tìm cái mình vui. Nhưng có điều, mấy ai thành công trong chuyện trốn được cái mình ghét và tìm được cái mình thích, rất là khó.

Tôi biết mà. Tất cả những người ngồi trước mặt tôi ai cũng có cái sợ, cái kỵ. Tự hỏi lòng mình đi: Mình có được bao nhiêu phần trăm cái mình muốn? Mình né được bao nhiêu phần trăm những cái mình ghét? Tự nghĩ lại coi. **Cái khổ của mình là do mình chứ không do ai hết.**

Càng có nhiều cái thích thì càng nhiều cái ghét. Càng nhiều thích ghét thì càng khổ. Tại sao chúng ta cứ một mực, cứ dốc lòng đi tìm cái mình thích và chạy trốn cái mình ghét? Tại sao vậy? Là vì mình hiểu lầm. Hiểu lầm có cái ngọt cho nên mới đi tìm. Chính vì tin trên đời có vị ngọt cho nên đồng thời chúng ta tin trên đời có vị đắng. Trong tinh thần Phật pháp rốt ráo thì không có cái gì đắng, không có cái gì ngọt chỉ có cái vô thường thôi, chỉ có sự sanh diệt, chớp tắt. Nói theo từ ngữ khái niệm Vật lý hiện đại thì Đời sống chúng ta chỉ là hành trình của sóng và hạt thôi. Sóng và hạt. Các hạt photon, electron,... Sóng = ánh sáng, âm thanh thôi; chứ không có gì hết. Chỉ vậy thôi.

Nhưng chính vì chúng ta không tin. Có học khoa học, có học Phật pháp, học để mà học vậy thôi, chứ chúng ta không mấy khi sống đúng như cái mình hiểu cho nên chúng ta tiếp tục sống đại khờ, sống thơ ngây như một người không biết gì. Cho nên, Phật dạy, tại sao mình bệnh mà mình khổ? Tại sao mình bệnh mà mình ít khổ? Tại vì, đối với bậc thánh người ta bệnh người ta cũng đau chứ, nhưng người ta chỉ đau 50%, đau phần xác thôi, chứ cái phần hồn người ta không bị đau.

Thí dụ như, các vị không tin tôi chứng minh cho các vị tin nè.

Tại sao đứa bé bị té nó khóc mà người lớn té không khóc? Tại sao vậy? Vì đứa bé hồn nhiên, quá cả tin giao phó cho cuộc đời toàn bộ cái buồn vui sướng khổ của nó. Nó tin yêu cuộc đời, nó tin nhiệm cuộc đời, nó trông cậy cuộc đời, nó đổ hết mọi sự cho cuộc đời cho nên khi nó bị té nó thấy nó đang bị tổn thương, nó đang bị ngược đãi, nó đang bị bạo lực cho nên nó mới khóc. Người lớn thì không. Người lớn mình khi mình bị té, bị bỏng lửa, bị đứt tay, chảy máu thì trước đó mình đã biết rồi; mình biết chuyện đó bình thường. Mình biết đứt tay, chảy máu, bỏng lửa, thứ nhứt là không chết đâu; thứ hai khi mình đang làm việc hoặc mình đang đi trên đường mình biết sớm muộn gì mình cũng bị chảy máu, sớm muộn gì mình cũng bị té. Khi mình sống trong sự tỉnh táo, trong sự cảnh giác như vậy đó thì khi chuyện xảy ra mình mới đủ tỉnh táo mình không khóc.

Bài kinh này được gọi là Kinh Giải Bệnh, thật ra không phải giúp người ta hết bệnh mà bài kinh này giúp người ta an tâm, an lòng, cho dầu cuộc đời có cay đắng cách mấy, nhưng nếu ta buông được nó, ta không tiếp tục nặng lòng với nó, không tiếp tục coi trọng nó thì tự nhiên mình buông được. Buông là buông như vậy. Chứ đừng có nói dóc, tu là buông. Tui thấy cái đó là gạt người ta.

Phải hiểu tại sao mình buông được? Là vì mình nhớ thế này, cái này là kinh nói.

Cái gì vô thường cái đó khổ, cái gì là khổ cái đó vô ngã = Tôi dịch gọn lại thế này: Gì cũng là giả tạm, cái gì tạm đều khổ, cái gì khổ đều tạm, cái gì tạm và khổ đều không phải là ta, không phải là của ta.

Nguyên văn trong kinh, khi mình dịch gọn ra như vậy. **Chi cũng là tạm bợ, chi cũng là đau khổ. Đau khổ nào cũng tạm, mà tạm bợ là đau khổ, cái gì tạm và khổ đều không đáng là ta, không đáng là của ta.**

Các vị không tin, các vị nói: Thân này của tôi, buồn vui này của tôi, tại sao nói không phải của tôi. Thì đức Phật Ngài có gợi ý, nếu thân tâm này của mình sao mình không sắp xếp nó, không biến cải nó từ đắng qua ngọt, từ khổ qua sướng?

Tôi hỏi các vị nha.

Ở đây trước mặt tôi có những người họ tự hào về nhan sắc của họ, họ tự hào về tiền bạc của họ, họ tự hào về đời sống hôn nhân mỹ mãn của họ, họ nghĩ đời họ không có gì bận tâm hết, họ đang sống trong nhung lụa, trong sung sướng, nhưng tôi hỏi thiệt, các vị biết mà, câu hỏi này các vị biết mà: Mình đẹp cỡ nào đi nữa mà nếu mình quên thờ, mình không thờ trong 15 phút thì người thân của mình họ có ngại khi qua đêm với mình lúc đó không? Có hiểu tôi nói gì không? Người thương mình nhất là chồng mình, con mình đúng không? Vậy chứ bây giờ các vị quên thờ 15 phút, đêm nay cái người thương nhất họ có dám ngủ một mình với cái xác của mình trong phòng không? Cái này phải tính lại.

Các vị thấy phũ phàng không? ở với nhau mấy chục năm mà chỉ 15 phút quên thờ bèn trở mặt. Tôi nói cái đó có thiệt, tôi không ép buộc các vị phải tin. Tôi không tuyên truyền, nhồi sọ, tẩy não. Không. Các vị tự nghĩ coi có đúng không?

Tức là, ó bẻ bàng lắm.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Các vị nói với tôi các vị có 5 cái nhà quận 1, quận 3, quận 10. Các vị giàu thiệt. Tôi hỏi thiệt nha, khoan kể đến chết, chỉ cần các vị nằm yên một chỗ tay chân không nhúc nhích, 5-7 cái nhà đó có giá trị gì không? Và, tôi nói các vị một chuyện buồn nhớ đừng nói với ai. 5-7 ngàn tỷ đó, khi các vị nằm yên một chỗ, miệng méo xệch, nước dãi chảy ròng ròng thì các vị nghĩ người hôn phối các vị có tiếp tục chăm sóc các vị hay không? ở đây tôi không chia rẽ loan phụng đâu, tôi chỉ nhắc chừng vậy thôi.

Nếu các vị không tin thì tôi cũng nói thiệt, tôi- người đang ngồi đây, nếu tôi ở hoàn cảnh đó chắc tui thuê người về chăm sóc, còn tui đi chăm sóc đũa lành, đũa đẹp, mắc chứng gì tui chăm sóc cái bà hôi rình, khai, hay cầu nhàu; tôi nói thật, các vị nhìn thẳng mặt tôi. Tôi sẽ thuê người về chăm sóc, tin tôi đi, chứ đừng có hòng mà sớm hôm cơm bưng nước rót, no no, không có phần của trầm. Trầm không có rãnh, trầm có 5000 tỷ mà, làm gì có chuyện tui đi chăm sóc bà tay chân teo dần, hôi hám, khai ngáy, cầu nhàu, sân si, trong khi một rừng giai nhân ngoài đường kia. Tôi có 5000 tỷ thiếu gì giai nhân.

Các vị nghĩ có phũ phàng không? Ấy vậy mà ăn rồi không ai nghĩ chuyện đó hết. Không ai nghĩ đến chuyện đó hết. Không tin Phật, không có tin. Chỉ đến chùa khi rằm quơn sắp vọng, chỉ đến chùa khi nào đầu năm, giao thừa, Vu Lan, Phật đản, ngoài ra thì trở về tiếp tục sống u mê với niềm cả tin của mình. Bài kinh này là Phật dạy cái đó đó.

Phật dạy: Khi mình còn khỏe mà nhớ được 10 điều này thì tuyệt vời. Còn chí ít, tệ nhất, lúc khỏe không nhớ thì lúc bệnh nhớ dùm mấy điều sau đây.

Nghe cho kỹ.

- (1) **Mọi thứ trên đời không có gì tồn tại bằng cách đứng yên.** Chuyện đó không có. Ở đây ai học Vật lý biết cái đó đúng không?

Mọi thứ trên đời không có cái gì tồn tại bằng cách đứng yên. Mọi thứ trong trời đất nó phải luôn luôn tồn tại bằng vận động, chuyển động không ngừng; Vận động, chuyển động đó có tên nhà Phật gọi là Vô thường.

Vô thường có 2:

- a. Vô thường để đi lên. Là sao? Một đứa bé nó nhờ vô thường mà nó lớn lên, từ một đứa 1 tuổi thành 5 tuổi, 8 tuổi,... rồi nó dậy thì, cập kê, biết yêu rồi nó tốt nghiệp đại học, lập gia đình. Đó gọi là vô thường để đi lên.
- b. Vô thường để đi xuống : Đến tuổi 50 bắt đầu bị loãng xương, nó bị tiểu đường, sỏi thận, cao máu, tim mạch. Lúc đó đang vô thường, vô thường đi xuống.

Dầu muốn dầu không có một ngày chúng ta phải đi qua 2 chặng đường đó, nếu chúng ta không chết yểu, bắt buộc chúng ta qua 2 chặng đường đó. Chặng đường 1 – vô thường để đi lên; chặng đường 2 – vô thường để đi xuống.

Trong bài kinh này Phật dạy rất rõ, ngay cả khi khỏe mạnh hay khi đau đớn, phải thường xuyên tâm niệm rằng: Mọi thứ không có gì là đứng yên mà có thể tồn tại, mọi thứ phải luôn luôn biến dịch, dịch chuyển, vô thường. Đó là cách vận hành của đời sống.

Đêm nay thông qua bài giảng này tôi xin gởi đến các vị một điều mà tôi không tin các vị làm được nhưng thương thì nói. Chứ còn không tin các vị làm được. Nghe cho kỹ cái này, cái này rất khó tin, rất khó hiểu nhưng không thể không nói. Nghe cho kỹ nha.

Vì chúng ta hiểu lầm cuộc đời nên chúng ta mới khổ. Vì hiểu lầm nhau nên chúng ta mới thương nhau, mới cưới nhau. Vì hiểu lầm nhau chúng ta mới giận nhau, mới thù nhau, chứ nếu người này nhìn người kia như Phật nhìn, nhìn mọi thứ chỉ chớp nhoáng, đang trôi qua trong từng giây. Tôi biết cái này rất khó nghe, rất khó tin, nhưng cái này phải thực tập; Nếu ai đó trong pháp hội này có đủ túc duyên giải thoát thì tin nhận và hành trì điều tôi đang nói.

Chúng ta phải tin rằng mọi thứ đang liên tục biến đổi vô thường, nó phải như vậy không thể khác đi. Có một điều chúng ta không chịu nhớ điều đó nên chúng ta không chấp nhận được sanh ly tử biệt.

Tôi biết ở đây các vị chịu không nổi cái đó. Các vị sẽ hỏi tôi: Sư giảng như vậy nhưng bị thị phi sư chịu nổi không? Sư đối diện với trọng bệnh sư có chịu nổi không? Sư bị mất mát cái này cái kia sư có chịu nổi không? Các vị sẽ hỏi cái đó. Nhưng các vị làm ơn nhớ thế này: Chịu nổi hay không là chuyện của tôi, các vị phải coi kỹ tôi nói có đúng không, cái đó mới là cái quan trọng.

Tôi nhắc lại lần nữa.

Không có gì đáng để cho mình phải khóc, không có gì đáng để cho mình phải sợ, không có gì đáng cho mình phải bán mạng kiếm tìm nhưng có một điều, chúng ta hiểu lầm trên đời thực sự có vị ngọt

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

để mình thích, có vị đắng để mình sợ mình khổ. Chính vì cứ tin như vậy cho nên khi không có cái ngọt mình khổ, khi phải nuốt cái đắng mình khổ.

Nó xui một chỗ, tại sao kinh nói thời này là thời Mạt pháp? Thời Phật, người nghe được điều này, chấp nhận điều này, sống đúng điều này rất đông; nhưng thời nay thì không. Nghe là nghe vậy thôi chứ cũng để ý coi cái phone có tinh tinh coi ai gửi tin nhắn không. Chúng ta sống với phone, chúng ta sống với internet, chúng ta sống với tin nhắn, chúng ta sống với phim ảnh, chúng ta sống với âm nhạc, chúng ta sống với vô số phương thức giao thiệp trong xã hội. Chúng ta không mấy khi ngồi yên lại để thấy rằng: **Tất cả giây phút buồn vui sướng khổ của mình qua rất là nhanh.** Và, nếu một người sống chánh niệm, xếp chân ngồi thẳng lưng, theo dõi hơi thở, trong 3 phút thôi. Theo dõi, quan sát nhưng không can thiệp, không điều khiển.

Nhớ nha. Cái này quan trọng.

Ngồi xếp bằng, theo dõi, quan sát hơi thở, nó đi ra biết nó đi ra, đi vào biết nó đi vào, thở ra bằng tâm trạng khó chịu biết rõ tôi thở ra bằng sự khó chịu, thở vào bằng sự khó chịu biết rằng tôi đang thở vào bằng sự khó chịu. Liên tục sống với chánh niệm như vậy thì đó chính là cơ hội bằng vàng để các vị thấy rằng thân và tâm này, cái hồn cái xác này không phải của quý vị. Nó vận hành theo cách riêng của nó. Các vị thử đi. Nhắm mắt lại. Hít sâu, thở chậm, không điều khiển, không tham dự. Nó ra cạn phổi tự động nó có nhu cầu hít vào, nó đầy phổi tự động nó có nhu cầu đẩy ra. Chúng ta chỉ theo dõi, chỉ quan sát thôi. Nha. Lúc đó các vị mới thấy nhiều chuyện thú vị.

Thứ nhất, cái thân này nó không có sung sướng như các vị nghĩ đâu. Kể cả các vị đang khỏe mạnh, đang ngồi phòng máy lạnh thì nó cũng nhột, nó tê, nó này nọ. Còn tâm các vị nó không sung sướng như các vị nghĩ đâu; Khi các vị sống với chánh niệm các vị sẽ thấy nó rất là lằng xằng. Và, tính theo phần trăm thời gian trong một ngày thì trong 24h đồng hồ, giây phút lòng các vị vui nó ít lắm so với thời gian quý vị quên mình, phóng dật, bồn chồn, bồn chồn, ray rứt, thao thức, trăn trở, lo buồn, bất mãn, sợ hãi. Tin tôi đi. Nếu một ngày sống với chánh niệm Chúng ta sẽ thấy thân tâm này không ngọt ngào như mình nghĩ đâu. Và, nếu mình thế nào thì thiên hạ cũng như vậy, có nghĩa là nguyên đám người trên hành tinh này ai cũng vui ít, khổ nhiều. Nhớ cái đó. Cái đó rất quan trọng. Ai cũng vui ít khổ nhiều hết.

Chính vì không thấy chỗ này.

Trong kinh nói, không thấy chỗ này, không thấy mọi vật là vô ngã, vô thường cho nên khi bị bệnh hoạn, khi đối diện cái chết mình đau khổ gấp năm, gấp mười lần, gấp trăm lần. Vì sao? Vì bản thân cái bệnh nó chỉ có một thôi, nhưng do cái diễn dịch của đầu mình, do diễn dịch của suy nghĩ cho nên cái khổ nhân lên gấp nhiều lần.

Tây có một câu rất là hay: Tất cả chuyện buồn đau của cuộc đời, nó làm cho mình chảy nước mắt, mình đổ lệ, bản thân nó là vị đắng chỉ có 20 % còn 80 % còn lại do chính mình muốn nó đắng thì nó đắng, mình muốn nó ngọt thì nó ngọt. Các vị có tin không? Nó xui một chỗ các vị không đủ duyên lành, không đủ nỗ lực để thực tập cho nên các nghe giảng chỗ này các vị rất mơ hồ, mà nhất là trời đang nóng, cho nên tôi mong chùa này sớm có tiền để có máy lạnh.

Hồi nãy tôi nghe thỉnh chuông bát nhã mà tôi nghe bòn bòn, từng đồng, từng đồng. Phải có cái đó mới được. Tôi nhìn sau lưng tôi có thầy nào. Ở đây có ông thầy kia mà đây không thấy ông thầy đó; ở đây có một ông thầy mà tôi phải khoe, cao lớn đẹp trai phương phi hào tướng, thầy đó đang có một trụ xứ là thiền viện ở ngoài Bà Rịa, Vũng Tàu. Cách đây 2 hôm ngoài đó mời chúng tôi ra đó thuyết pháp, các vị biết tôi thích đến mức tôi nhớ đến những người Phật tử muốn học, muốn hành mà không có chỗ, tôi thương tôi nghĩ giá mà những người có lòng tu, lòng học được đặt chân đến những chỗ này; chứ không có chuyện nghe pháp mà bướm nó bay, mây cái quạt bay như bướm, không có. Bởi nãy tôi nghe thỉnh bát nhã tôi thương lắm, tôi nghe “bòn, bòn từng đồng, từng đồng”.

Sao nghe giống quá ha. Tâm sao nghe vậy.

Tôi hay kể chuyện ngoài Bắc có ông hòa thượng, thấy Phật tử gây gỗ nhau hoài ông kêu vô ông nói: Mấy con tiếp tục gây gỗ nhau thì thầy đề nghị các con mình đổi chuông đổi mõ đi. Phật tử nói, chuông chùa mình ok lắm sao phải đổi sư phụ? Các con nghe kỹ đi, chuông đánh nghe “bon” mà khánh nghe “chen” “bon chen, bon chen” sao tu? Các con phải đổi cái chuông sao mà mỗi lần đánh nó kêu “buông, buông” mới được. Họ nghe như vậy họ thấy cũng có lý. Họ đi vào Huế họ thỉnh cái chuông, tiếng âm ghê lắm, đánh ra không còn bon chen nữa, nhưng đánh một thời gian nguyên đám Phật tử vào nói với sư phụ, sư phụ ơi, nó không còn bon chen tụi con mừng lắm, nó kêu buông rồi; nhưng có nhiều bữa con nghe nó “buồn, buồn” không à.

Tôi không có giận đâu. Tôi muốn nói các vị thế này.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Thế giới này nó ra sao tùy thuộc cách nhìn của mình.

Tại sao tôi cứ nghe “bòn bòn từng đồng, từng đồng”, tại lúc tôi giỡn tôi đang mắc cười, chứ các vị đâu có nghe. Các vị nghe rất là ok. Cho nên, đức Phật Ngài dạy, **dầu bệnh cách mấy nếu lòng mình nó vui thì bệnh nó là chuyện nhỏ.**

Tôi kể các vị nghe câu chuyện mà tôi kể hoài. Có bà maseur Tây Nguyên, ai nghe tôi giảng chắc nhớ câu chuyện này, bà cả đời chỉ lo cho trẻ mồ côi, mấy người phong cùi, và lao phổi thôi. Một ngày kia, bà già, bà bệnh nặng lắm, trong lúc hấp hối bà kêu mấy sơ trẻ bà nói thế này: có người hứa cho mình gạo và thuốc mà do chiến tranh lúc đó hai bên đánh nhau, trước 75, cho nên gạo và thuốc đó đang kẹt ngoài bia rừng, không vào được buôn làng này, bà nói chuyện mấy sơ bà xưng là mẹ - mẹ bề trên; mẹ mất mẹ không sợ không tiếc mà mấy ngày nay mẹ nằm mẹ nhớ 5 tấn gạo, 5 tấn thuốc. Các vị nghe tôi nói gì không? Hấp hối, trọng bệnh, đau nhức toàn thân, nhưng bà không thấy đau nhức toàn thân là vì sao? Vì trong lòng bà toàn đám trẻ mồ côi.

Nếu các vị có huệ căn các vị phải ngay bây giờ đem cái chuyện này nuốt ực ực vào lòng. Vì chính câu chuyện này đã cứu tôi. Khi lòng mình nghĩ nhiều về người khác mình sẽ coi nhẹ cái này.

Tội nghiệp thầy trụ trì lo giảng không lo chuyện bán sách. Chùa thì nghèo mà lo chuyện người ta, ăn cơm nhà vác ngà voi, đánh chuông nghe bòn bòn từng đồng, từng đồng.

Ai cũng sợ chết, cách nào để không sợ chết? Có 2 cách.

Bài kinh này là Kinh Giải Bệnh. Tôi chỉ giảng nửa bài thôi. Còn nửa bài sau nếu bán sách không hết, tôi trở lại bán lần nữa thì tôi giảng hết. Nghe.

Bài kinh này có chỗ này rất đặc biệt.

Người bị bệnh, người đối diện với cái chết có 2 cách giúp họ không sợ bệnh, không sợ chết nữa. Nghe cho kỹ. **Ở đây tôi đặc biệt nhắc gửi các bạn trẻ, các bạn đừng nghĩ các bạn dưới 50 các bạn ngon lành. Sai. Chưa biết ai đi trước.** Khó nói lắm. Rất là khó nói.

Cho nên, bài giảng này tuyệt đối dành cho những người trong pháp hội này, không riêng dành cho những người trên 60, hay là dưới 40. No. Pháp Phật không dành riêng ai, bởi vì cái chết, niềm đau, nỗi buồn có thể đến với tất cả chúng ta, không riêng người nào, đẹp – xấu, giàu – nghèo, sang -hèn, ngu – trí, dốt – giỏi đều như nhau hết; nhớ ha.

Nghe cho kỹ.

Có 2 cách để đối phó với cơn đau, đối phó với cái chết:

1. **Thấy rõ rằng tâm thân này chỉ là một nắm cát, đủ duyên nắm cát nó nằm chung với nhau, hết duyên nắm cát bung ra, từng phần trong cơ thể của mình nó chỉ là những thành tố tâm sinh lý thôi.**

Phải thường xuyên quán niệm như vậy.

Tôi năn nỉ các vị. Đừng nghĩ rằng ông đang thuyết pháp ông bắt mình làm thánh; no. Đó là một kinh nghiệm rất là thật. Nếu ngay bây giờ các vị không cố gắng thực tập thấy rằng mình chỉ là một nắm cát thì đừng hòng an lạc, đừng hòng yên tâm khi mai này bác sĩ phán ung thư kỳ cuối, đừng hòng yên tâm khi mai này các vị mất mát tiền bạc, mất mát tình cảm, mất mát sĩ diện, đừng hòng. Bởi vì, nếu ngay bây giờ các vị không thực tập. Chuyện thế này, chuyện đầu tiên là: Thấy thân tâm này là đồ giả, của tạm.

Buổi đầu, tôi biết các vị không chấp nhận thì các vị nên bắt chước tôi, tôi tu bằng cách Tự kỷ ám thị. Có hiểu không? Tu bằng cái miệng trước, lâu ngày nó ám vào người mình lúc nào không hay. Cái đó có thật. Tôi tin tuyệt đối cái đó. Tức là mình xấu hoắc, mà mình cứ nghĩ mình đẹp lâu ngày mình cũng tự hào lắm chứ không phải không; mình đẹp bằng tiên mà mình mặc cảm lâu ngày mình đâm ra thành người tự ti. Tại sao mình tu phải tụng kinh mỗi ngày? Bởi vì chính mình tu miệng một thời gian nó mới chuyển vào trong được; tức là từ miệng nó mới đưa vào bao tử, bao tử mới chuyển ra ruột non, mới ra ruột già được; Còn đây mình không đưa vào miệng sao nó đưa vào bao tử. Cho nên đó là lý do vì đâu, mỗi ngày chúng ta phải thường xuyên tụng niệm, để chi? Lúc đầu tu bằng miệng, từ từ nó vô từ từ.

Chúng ta cũng biết rằng trong khoảng thời gian 24h vừa qua, Phật giáo Việt Nam vừa mất đi bậc long tượng, đó là Ôn Tuệ Sỹ. Chúng ta nói về hòa thượng, đời hòa thượng có nhiều chuyện để mình bàn mà chuyện lớn nhất, quan trọng mà tôi đặc biệt muốn các vị lưu ý đó là: Ngài có một tấm lòng thao thức, trần trở cho tiền đồ Phật pháp. Ngài là một bậc cao tăng, đến lúc mất là 80 tuổi, nhưng suốt cuộc đời Ngài ngài mong cho Phật giáo Việt Nam phát triển. Sở dĩ tôi nói lớn tuổi là sao? Cho đến lúc cuối cùng, ngài vẫn mong xây dựng một lực lượng gia đình Phật tử tuổi thanh và tuổi thiếu là những rường cột của Phật giáo sau này. Ngài là một vị hòa thượng cho tôi rất nhiều lửa. Lửa gì? Một đời giáo nhân bất nguyện dạy

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

người không biết mệt; một đời dịch kinh dịch sách không biết chán, một đời bận tâm lo xây dựng đội ngũ kế thừa Phật pháp mai sau không biết mệt mỏi. Đó là hòa thượng Tuệ Sỹ.

Thường thì, cho tôi nói một câu dễ hiểu lắm, khi mình lớn tuổi dầu mình tu lâu cách mấy, khi lớn tuổi, thường mình lo cho mình thôi, khép cửa mà tu cho mình thôi, riêng hòa thượng thì khác, hòa thượng không nghĩ tới mình, hòa thượng nghĩ tới Phật giáo, nghĩ đến dân tộc Việt Nam, nghĩ đến Phật tử Việt Nam. Tại sao tôi đang giảng kinh này mà tôi nhắc đến hòa thượng? Bởi vì, nhân cách vĩ đại như vậy đó, đại nguyện, chí lớn vĩ đại như vậy đó đã làm được bao nhiêu phần trăm? Đã làm được bao nhiêu? Nếu so đại nguyện của ngài thì tôi nghĩ rằng những gì ngài muốn làm, ngài chỉ làm được 1% thôi, theo tôi hiểu là như vậy. Những gì tôi đọc về ngài chí ngài lớn lắm. Ấy vậy mà hôm nay, ngài đã lia bỏ chúng ta ngài đi. Các vị tướng tướng, tu hành tới cỡ đó, uyên thâm, bác học, thạc đức, thạc học như vậy đó mà cũng còn có lúc bỏ hết mà đi, nói gì chúng ta. Có điều người ta đi người ta có cái cầm tay. Còn mình đi có gì để cầm? Cái đó là cái quan trọng nhất.

Hồi này tôi có hứa tôi nói bà con có 2 kinh nghiệm cực kỳ quan trọng chúng ta phải có để mà đối phó đau khổ, bệnh hoạn và niềm sợ hãi khi cần tử:

1. Hiểu rõ bản chất tâm thân này chỉ là nắm cát thôi. Cứ niệm hoài như vậy: Thân tâm này chỉ là Thiện, Ác, Buồn, Vui. Bốn thứ này chỉ là nắm cát hòa quyện vào nhau, tiếp nối sanh diệt, biến chuyển trong từng giây từng phút. Thân tâm này chỉ là nắm cát chờ ngày bung ra theo gió. Đó là một.
2. Kinh nghiệm thứ hai - khi mình nghĩ nhiều về người khác thì mình sẽ không nặng lòng về mình nữa. Khi không nghĩ nhiều về mình nữa thì khả năng đối phó thị phi rất tốt, khả năng đối phó bệnh hoạn, rất tốt. Hồi này tôi kể chuyện bà maseur các vị có nghe không? Hòa thượng Tinh Vân người Đài Loan, sư cô tổng hội chủ của Từ Tế cũng Đài Loan, đó là những nhân vật lớn của thế giới. Đức Đạt Lai Lạt Ma là ba, hòa thượng Nhất Hạnh của Làng Mai là bốn, những vị này, cho đến tận giây phút cuối đời, trong số đó có những người còn, có những người mất, nhưng mình học được họ cái gì? Cả đời họ sao cũng được miễn là giúp được càng nhiều người càng tốt.

Các vị đừng nghĩ rằng tôi kêu gọi lòng từ bi để cầu phúc cầu lộc. No.

Tu từ bi để cầu phúc cầu lộc ý nghĩa không bằng 1% chuyện tu từ bi để quên đi chính mình.

Có hiểu không? Làm ơn về nhớ cái này.

Tu Từ bi để cầu phúc cầu lộc. Bởi vì trong kinh nói, tu từ bi phước lớn lắm. Một ngày như vậy mình phải có ít nhất một phút : **Mong rằng muôn loài chúng sanh hãy được an lạc như tôi bây giờ.**

Nghe lời tôi, mỗi ngày, thay vì suy nghĩ triết lý cao siêu, thì mỗi ngày phải có một phút niệm câu đó.

Mong cho tất cả chúng sanh trong vô lượng vũ trụ hãy được thoải mái, sáng suốt, bình tĩnh như tôi bây giờ. Một ngày một phút, nếu các vị làm được 30 phút, 1 tiếng, tôi nói nghiêm túc, cứ gọi phone cho tôi, để tôi mừng.

Một ngày chỉ một phút thôi - Mong cho tất cả chúng sanh trong vô lượng vũ trụ hãy được an lạc, hãy được bình thản, hãy được sáng suốt như tôi bây giờ (= lúc quý vị đang niệm)

Chỉ vậy thôi, là công đức vô lượng; Thì khi các vị chết, các vị cũng còn có cái để mang đi.

Cho nên, đêm nay tôi gởi đến bà con một nửa bài kinh thôi. Phật dạy rằng:

- **Hãy hiểu rõ bản chất hình hài này nó là của tạm, là nắm cát, nhờ vậy khi đối diện cái chết, đối diện cái bệnh, đối diện cái sanh ly tử bệnh con có khả năng đối phó tốt hơn.**
- **Thứ hai, khi nào con bớt nghĩ cái này con không xem trọng của nợ, cực thịnh mấy chục ký này lúc đó khả năng an lạc của con sẽ lớn hơn gấp triệu lần.**

Tin tôi đi. Dĩ nhiên, các vị không tin là quý vị vô phước, đó là một sự thật. Khi nào mình không coi nặng mấy chục ký này, mình thấy nó chỉ là của nợ thôi thì lúc đó khả năng an lạc lớn hơn rất nhiều lần.

Và, trước sau chúng tôi nói một ít về cuốn sách mà chúng tôi gởi đến các vị.

Đây là cuốn Phật giáo sử. Cho chúng ta biết vì sao khi Thế Tôn còn tại thế, còn sống, Phật giáo chỉ có một, khi Ngài qua đời, Ngài tịch rồi, từ thời điểm nào đến thời điểm nào Phật giáo bị chia thành nhiều nhánh. Ở đây chúng ta không thể nói nhánh nào sai. Nhớ nha. Không thể nói nhánh nào sai, mà chúng ta phải biết rằng: Tùy thuộc căn cơ mỗi người mà chúng ta có một nền tảng tâm thức, nền tảng nhận thức khác nhau, do đó, khi đón nhận Phật pháp nói riêng, đón nhận một vấn đề tôn giáo, chính trị, văn hóa, xã hội nào đó, thì chúng ta có cách hiểu khác nhau. Cho nên, khi Phật ra đi không còn nữa, lời của Ngài

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

được người đời sau mỗi người hiểu theo một cách, hiểu theo sở trường của mình, từ đó Phật giáo bị manh mún ra thành nhiều nhánh như hôm nay mình nhìn thấy.

Phật giáo sử này cho các vị biết vì sao Phật giáo bị chia nhiều nhánh. Mỗi nhánh như vậy nói về cái gì, họ cũng có cái hợp lý của họ khi họ tách nó ra, khi họ coi nặng cái này; mỗi hệ phái coi nặng một cái gì đó.

- Có những hệ phái coi nặng lý luận,
- Có những hệ phái coi nặng nghi thức, niềm tin,
- Có những hệ phái coi nặng vấn đề siêu hình tâm linh,
- Có những hệ phái coi nặng vấn đề xã hội cụ thể, điển hình,

Tại sao vậy? Cái đó rõ ràng do tâm thức, do nền tảng nhận thức của tất cả chúng ta không giống nhau. Từ đó khi tiếp nhận Phật pháp thì mỗi người cũng có một cách hiểu không giống nhau. Từ chỗ này đã nảy ra nhiều nhánh Phật giáo.

Nhờ đọc cái này mình mới có thể cảm thông: Thì ra, **mình không nên nói ai tốt ai xấu, không có Nam, Bắc, không có Đại, Tiểu mà chỉ có tu nhiều hay tu ít. Chỉ vậy thôi.**

Ở đây chỉ có vấn đề cá nhân, không có hệ phái.

Nghe tôi nói cái này quan trọng nè.

Không có màu áo, màu da, màu cờ nào trên thế giới này bảo đảm rằng ai đó là tốt. Có hiểu tôi nói không? Không có màu áo, màu da, màu cờ nào trên thế giới này bảo đảm rằng ai đó là tốt; Bởi vì tốt ở đây là cá nhân. Không phải ai có passport Mỹ đều là người tốt, ai có passport Mỹ đều là người xấu, ai passport của Nhật đều là người tốt hoặc đều là người xấu, không có. Tốt và xấu ở đây là vấn đề cá nhân. Các vị về châu Phi đói nghèo cùng cực như vậy nhưng tuyệt đối ở đó cũng có rất nhiều người tốt; Xứ Thụy Sĩ, xứ Bắc Âu sang giàu lịch sự như vậy nhưng họ có rất nhiều người xấu. Hãy nhớ lấy điều đó. Trong đám thượng lưu giàu có cũng có rất nhiều người rất tệ, trong đám người giặt giũ vá vai kiếm ăn từng bữa cũng có những người khả kính, đáng mến.

Cho nên, lý do vì đâu chúng ta có quyền Phật giáo sử để mà chúng ta là Phật tử mà chúng ta phải có câu trả lời, Phật giáo từ đâu từ Ấn Độ qua tới mảnh đất hình chữ S này. Vì sao trong Phật giáo có quá nhiều đường lối tu hành. Và anh đang theo đường lối nào, tại sao? Mình có thể trả lời được. Không phải mình đọc để trả lời nhưng mà khi mình trả lời cho người ta cũng có nghĩa là mình trả lời cho mình. Chúng ta không thể nào đi theo một tôn giáo, đi theo một đường lối tâm linh mà mình mơ hồ về nó. Cái đó không được.

Thí dụ các vị nói với tôi các vị đang ăn kiêng thì các vị phải có kiến thức tối thiểu về chuyện ăn kiêng đó, có đúng không? Các vị không thể ăn kiêng chỉ vì nghe ông A, bà B mình bắt chước mình ăn kiêng, nó không nên. Mình chỉ ăn kiêng khi nào mình có hiểu biết về ăn kiêng. Ok. Đó là lý do vì đâu nó có ra đời quyền sách này.

Chuyện phát hành sách là chuyện rất là nhỏ.

Chuyện lớn là tôi muốn các vị lưu ý đến một chuyện: Kể từ hôm nay, chúng ta hãy tự hỏi lòng mình - Lý tưởng nào, mục đích nào, ý nghĩa nào, lý do nào chúng ta tìm đến với Phật pháp tụng kinh mỗi ngày, nghe giảng từng đêm, xem kinh, xem sách và thiền định. Tại sao vậy? Chúng ta phải hiểu lý do. Không thể nào đi theo một tôn giáo mà mình mơ hồ.

Bài giảng tới đây thôi. Mong rằng chúng ta có cơ hội gặp nhau ở chùa Định Huệ này lần nữa nhưng hứa không phải bán sách.

=====
Hỏi: Sư kỳ vọng thế nào về cuốn Phật giáo sử này, sẽ đóng góp gì cho Phật giáo Việt Nam ở hiện tại và tương lai?

Đáp:

Cảm ơn thầy Quảng Ngộ. Một câu hỏi tôi cho là cần thiết, cũng là câu hỏi cuối cùng trong hpaps hội hôm nay. Nói vậy thôi chứ các vị có thể hỏi tới sáng.

Không riêng gì cuốn này, mà là tất cả kinh Phật giống như biển vậy. Cái này Phật nói không phải tôi nói. *Giống như biển chỉ có vị mặn thì đạo của ta chỉ vị giải thoát.*

Đọc kinh, đọc cuốn Kālāma cũng tìm lối thoát cho đời sống bế tắc của mình trước những buồn đau, sợ hãi lúc bệnh hay lúc đau, lúc sống hay lúc cận tử.

Thứ hai, cuốn Phật giáo sử này không phải đọc để thỏa mãn tò mò, thỏa mãn thắc mắc mang tính lý luận, lý thuyết mà chiều nay tại chùa Giác Ngộ có người hỏi tôi có thể thu gọn nội dung cuốn Phật giáo sử thành một câu hay không? Tôi nói thế này. Cái này nghe cho kỹ nha. Bên bên đông như quân Nguyên vậy đó mà nó lạ chỗ người ta không hiểu câu đó. Tôi hi vọng ở Định Huệ hiểu.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Nội dung quyển này là một bức tranh vẽ lại cái nội tâm của những người học Phật trong suốt 26 thế kỷ qua. Có kẻ nghe lời Phật xong bèn mở ra một tôn phái khác. Có kẻ nghe xong lời Phật bèn quay lại đào sâu, mở rộng kinh điển, không làm thêm cái mới. Chính vì nội tâm chúng sanh như vậy nó mới khiến cho Phật giáo có mấy chục, mấy trăm hệ phái, và cuối cùng nó lòi ra cuốn sách này. **Như vậy thì cuốn sách này chính là bức tranh vẽ lại nội tâm của đám phàm phu tu học theo lời Phật,** chứ nếu là thánh nhân, nếu từ đời Phật tới bây giờ mà toàn là ngài Xá Lợi Phất, Anan, Ca Diếp thì không có cuốn này, bởi vì mấy vị cứ thẳng đường mà đi, có gì đâu để ghi.

Cho nên, Mỹ có câu là: No news is good news – không có tin gì đã là tin tốt rồi.

Các vị biết nguồn gốc chữ ok không? Người Mỹ đọc Ok không? Nghĩa nó rất là hay. Thời nội chiến Nam Bắc ở bên Mỹ, mỗi ngày bên trong chiến trường chuyển tin ra bên ngoài cho nhà báo biết tin. Bữa nay đụng độ ở đâu, bên địch chết 3 bên ta chết sạch, đại khái; có bữa nhả ra chết 7 bị thương 5, bữa chết 5 bị thương 16. Bữa nào không có ai chết thì họ để chữ “No Killed” = không ai chết, mà nó dài quá, viết tắt cách nào? No = 0, killed = K như vậy no killed thành ra người ta viết tắt là OK, đọc là ok = không ai chết; Từ đó mới ra No news is good news – khi không có tin gì hết nghĩa là tin tốt. Giờ hiểu chưa?

Nếu ai cũng tu hành đàng hoàng làm gì có cuốn Phật giáo sử. Thí dụ cứ Phật Niết Bàn 3 tháng, có 20.000 thanh niên vào xuất gia ba bữa đắc A La Hán sạch sẽ. 2 tháng sau có 40.000 thanh niên và 100.000 thiếu nữ vào xuất gia, đợc ba bữa, đắc A La Hán sạch sẽ, một năm sau cũng cứ theo đà đó, mỗi tuần Phật giáo có thêm 1 triệu vị thánh ni và thánh tăng, cái đó sử nào mà ghi kỳ cục vậy. Nó êm quá.

No news is good news. Chính vì chỗ Phật Niết Bàn mới mấy ngày anh em quây ban hành, nó mới ra cái sử cho mình đọc chứ, đúng không? Tôi đó các vị tìm trên thế giới trang sử nào không có máu và lệ. Không có máu và lệ thì không có sử.

Tôi nói các vị, những người thích trang điểm và sợ ma nghe nè. Không có vàng, không có hột xoàn nào không có máu, các vị có biết chuyện đó không? Hôm nay, lúc nào cũng như lúc nào, có một lực lượng buôn lậu đá quý, cẩm thạch biên giới Miến Điện, Trung Quốc luôn luôn và luôn luôn. ở tất cả những hầm mỏ vàng luôn luôn có tranh chấp, có xung đột và mâu thuẫn. Họ giải quyết mọi sự bằng súng, bằng máu và lệ. Các vị có biết không? Các vị có biết một viên đá opal của Úc muôn đem lên cho mấy bà tông teng ở đây nè, máu lệ không. Bên châu Úc nó có một loại rắn rất là độc, nó chỉ khoái mấy mỏ đá opal thôi. Con rắn nó rất lạ, nó khoảng 3 tấc thôi, nó không thấy đường, nó xê dịch bằng cách nó búng như con sâu đo. Nó tấn công con mồi bằng cách nó cảm thân nhiệt, mình đang mò mò, nó nghe nóng là nó phập. Con rắn đó thổ dân kêu là rắn 3 bước, nó phập rồi chỉ có đi 3 bước: Nam mô Phật, nam mô Phất, nam mô Tăng là đi; vừa đủ để Tam Bảo là đi, hoặc là vừa đủ để niệm chúa ba ngôi: Cha, và Con, Chúa Thánh thần. Đi. Khiếp như vậy.

Cho nên mấy bà có viên opal đeo đây nè, máu và lệ; còn những viên kim cương châu Phi là máu và lệ, mà nó nhục lắm các vị biết không? Tất cả những công nhân trong mỏ kim cương, cuối tuần đợc về nhà là họ bắt uống thuốc xổ, uống để đi hết, áo quần họ bắt phải thay trước mặt họ phải bắt tắm rửa, trước mặt họ, như một đám súc vật. Không có gì riêng tư, đặc biệt phải uống thuốc xổ, họ sợ mình nuốt. Mình rời khỏi hầm mỏ về nhà là sạch trong sạch ngoài, thơm phức; Nó nhục như vậy. Mà chính mình là chủ vùng đất đó, tụi da trắng qua khai thác biến mình thành nô lệ. Tại sao tôi lạc đề như vậy? Bởi tôi muốn nói rằng, chính những đau thương và máu lệ làm nên những trang sử cho thế giới, không có máu và lệ chúng ta không có vàng, không có kim cương. Không có máu và lệ chúng ta không có những trang sử vàng sử xanh cho thế giới đọc; cho nên, hôm nay phải nói rằng một quyển Phật giáo sử như thế này là biết bao nhiêu máu lệ của Phật giáo đồ, biết bao nhiêu cuộc pháp nạn đã xảy ra trên toàn cầu để có đợc một Phật giáo cho chúng ta tu học cho đến tận ngày hôm nay. Vì nghĩ đến máu lệ của tiền nhân mà ráng đem đống máu lệ này về.